

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 203.726 van 6 mei 2010
in de zaak A. 188.382/X-13.791.**

In zake:

1. Stefan LIESENBORGS
2. Jan SEGERS
3. Hugo POELMANS
4. Kathy WAELEBURGS
5. Rita GEUKENS
6. Gerard LUTS
7. Ferdinand LAENEN
8. Danny LOUWET
9. André JANSSENS
10. Guido VANDERAERDEN
11. Louis MEYEN
12. Jozef MEYEN
13. Marc DE MUYER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Verpoorten
kantoor houdend te 3945 OOSTHAM
Heldenplein 42
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Lieve Dehaese
kantoor houdend te 3500 HASSELT
Luikersteenweg 187
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 mei 2008, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van 29 februari 2008 van de Vlaamse regering
houdende de definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan
“Gemengd regionaal bedrijventerrein ‘Ravenshout-Noord’”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 187.788 van 6 november 2008 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partijen hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 april 2010.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dennis Muniz Espimoza, die loco advocaat Peter Verpoorten verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Leila Tijini, die loco advocaat Lieve Dehaese verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Wat de uiteenzetting van de feiten betreft, kan worden volstaan met een verwijzing naar de uiteenzetting in voormeld arrest nr. 187.788 van 6 november 2008.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van rechtszekerheid en gewekte verwachtingen” :

“EERSTE MIDDEL: Het gevoerde openbaar onderzoek schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van rechtszekerheid en gewekte verwachtingen nu de Stad Beringen op 25.07.2007 een brief met misleidende informatie heeft gestuurd naar de omwonenden van het gebied,

EN

Nu nergens in het openbaar onderzoek aan de burgers werd meegedeeld dat het terrein aangewend zou worden voor de inplanting van SEVESO - inrichtingen.

DOORDAT,

Het schepencollege in haar brief d.d. 25.07.2007 stelt dat:

‘de leefbaarheid van het omliggende gebied een essentiële randvoorwaarde is voor de ontwikkeling van het regionale bedrijventerrein. Daarom dient er volgens de stad een afbouw van de bedrijfsactiviteiten te gebeuren naar de woonzone van de Olmsesteenweg. De bedrijfsgebouwen moeten beperkt zijn in omvang en de hoogte en de activiteiten mogen niet belastend zijn voor de buurt. De bestaande wegen door woongebied mogen niet dienen als ontsluitingswegen. Dit houdt concreet in dat de aanleg van de N73 een essentiële voorwaarde is voor de ontsluiting van het ganse gebied. Komt de N73 er niet dan m(o)et het regionaal bedrijventerrein er voor de stad ook niet komen’.

Bovendien stelt de bestreden beslissing:

‘Overwegende dat in het ruimtelijk veiligheidsrapport dat is goedgekeurd door de Dienst VR op 14.09.2007 wordt aangegeven dat het plangebied van het RUP Gemengd regionaal bedrijventerrein potenties biedt voor de vestiging van SEVESO - inrichtingen’.

TERWIJL,

Er op géén enkele manier in de brief van het schepencollege van de stad Beringen wordt aangegeven wat de waarde van dit advies is in de totale besluitvorming, namelijk dat dit advies in geen enkel opzicht bindend is, en

zonder meer door de Vlaamse Regering naast zich neer kan gelegd worden, wat uiteindelijk ook gebeurd is.

Voor veel inwoners was deze brief de enige manier dat zij in kennis gesteld werden van het lopende openbaar onderzoek, en daarbij kregen zij dan nog volkomen foutieve en misleidende informatie.

Het beginsel van rechtszekerheid en gewekte verwachtingen werd door de overheid met de voeten getreden, nu de Vlaamse regering, die toch het toezicht moet houden op de lokale overheden, de stad Beringen deze misleidende informatie ongestraft heeft laten verspreiden in het midden van een openbaar onderzoek voor zulk een ingrijpende planwijziging.

Immers werd de indruk gewekt dat er uitsluitend bedrijfsgebouwen zouden mogen komen die beperkt zijn in omvang en hoogte en uitsluitend activiteiten mogen komen die niet belastend zijn voor de buurt. Noch het één, noch het ander is correcte informatie.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de 'vertaling naar stedenbouwkundige voorschriften' uit de toelichtingsnota bij het GRUP Ravenshout Noord (...):

'Het terrein wordt ontwikkeld als een gemengd regionaal bedrijventerrein.

Op een gemengd regionaal bedrijventerrein kunnen bedrijven gevestigd en uitgebaat worden die om ruimtelijke en milieuredenen niet verweefbaar (meer) zijn met een multifunctionele stedelijke of residentiële omgeving.

Een regionaal bedrijf is een grootschalig bedrijf met belangrijke ruimtelijke impact op de omgeving op vlak van mobiliteit, uitzicht, omvangrijke ruimte-inname en potentieel in te bufferen effecten.'

Nochtans is dit alles nog bijzonder omfloerst weergegeven als men weet dat men in feite het gebied wil inrichten voor SEVESO - bedrijven. Nochtans stelt de bestreden beslissing van de Vlaamse regering uitdrukkelijk op pagina 2:

'Overwegende dat in het ruimtelijk veiligheidsrapport dat is goedgekeurd door de Dienst VR op 14.09.2007 wordt aangegeven dat het plangebied van het RUP Gemengd regionaal bedrijventerrein potenties biedt voor de vestiging van SEVESO - inrichtingen'.

In de toelichtingsnota, die, in tegenstelling tot het Ruimtelijk Veiligheidsrapport wel door de burgers kon ingekeken worden bij het openbaar onderzoek bij het GRUP Ravenshout Noord, werd hieromtrent enkel gesteld (...):

'De opmaak van een ruimtelijk veiligheidsrapport (RVR) is begin 2007 opgestart. De studie zal enerzijds een globale inschatting geven van de mogelijkheden tot preventie van zware ongevallen en beperkingen van gevolgen van dergelijke zware ongevallen voor het gehele ENA en anderzijds een concrete inschatting van de risico's op zware ongevallen voor mens en milieu, specifiek vertaald naar dit plange(bied). Bedoeling is om met de eventuele ruimtelijke gevolgen ervan te kunnen rekening houden in de loop van de procedure.'

Op géén enkele manier blijkt hieruit dat men zinnens is het gebied in te kleuren als industriegebied voor SEVESO - inrichtingen. Het is dan ook niet ernstig en verregaand onzorgvuldig om een openbaar onderzoek te organiseren als een rapport met zulke essentiële informatie niet wordt meegedeeld.

ZODAT

De burgers misleid werden bij het openbaar onderzoek, enerzijds door het schrijven van de stad Beringen, anderzijds door het organiseren van het openbaar onderzoek zonder de burgers kennis (te) geven van de inhoud van de intussen parallel lopende Ruimtelijk Veiligheidsrapportage.

Het middel is gegrond".

Beoordeling

5. De brief van 25 juli 2007 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Beringen, waarin volgens de verzoekende partijen “misleidende informatie” aan “de omwonenden van het gebied” zou zijn verstrekt, vermeldt uitdrukkelijk dat “vermits het hier gaat om een gewestelijk uitvoeringsplan (...) de stad geen beslissende bevoegdheid (heeft) en (...) de stad alleen een advies (kan) formuleren”, zodat de juridische geldingskracht van het in dit schrijven vervatte standpunt van het college de verzoekende partijen genoegzaam bekend was. Voormeld document, evenmin als het nog niet bekend zijn van het veiligheidsrapport tijdens het openbaar onderzoek, vermocht de omwonenden te misleiden aangaande de mogelijkheid tot het vestigen van Seveso-bedrijven in het betrokken gebied. Uit het verordenend stedenbouwkundige voorschrift van het ontwerpplan en uit de daarbij horende toelichting mocht immers op voldoende duidelijke wijze blijken dat de vestiging van Seveso-bedrijven in het gemengd regionaal bedrijventerrein geenszins was uitgesloten.

De verzoekende partijen tonen voorts niet aan dat het openbaar onderzoek, tijdens hetwelk het voormelde voorschrift en de toelichting ter inzage lagen, de omwonenden niet op rechtsgeldige wijze ter kennis zou zijn gebracht.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

6. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van “het ‘standstillbeginsel’ vervat in artikel 1.2.1, § 2 van het decreet van 05.04.1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid” :

“TWEEDE MIDDEL: De bestreden beslissing schendt het ‘standstillbeginsel’ vervat in artikel 1.2.1, §2 van het decreet van 05.04.1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid: ‘Op basis van een afweging van de verschillende maatschappelijke activiteiten streeft het milieubeleid naar een hoog beschermingsniveau. Het berust onder meer op het voorzorgsbeginsel en het beginsel van het preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, het standstillbeginsel en het beginsel dat de vervuiler betaalt’.

DOORDAT,

De bestreden beslissing een versoepeling inhoudt van de milieu- en ruimtelijke ordeningsregels die van toepassing zijn op het omgevormde gebied door 25,2 ha agrarisch gebied en bosgebied om te vormen naar industriegebied.

TERWIJL,

Het standstillbeginsel expliciet stelt dat het niveau van milieubescherming zoals geldend op het ogenblik van de invoering van het decreet van 05.04.1995 houdende algemene beginselen van milieubeleid een minimumniveau is, zodat er niet langer wijzigingen van de geldende regels kunnen plaatsvinden die dit beschermingsniveau verder verlagen.

Zie hieromtrent Deketelaere, K., Handboek Milieurecht, Die Keure, Brugge, 2001, 99:

‘Houdt in dat in het licht van de huidige slechte toestand van het milieu, minstens een verdere achteruitgang moet worden tegengegaan.’

Verzoekers menen dan ook dat een toepassing van het standstillbeginsel ofwel inhoudt dat een omvorming van gebieden waarbij de milieu- en ruimtelijke ordeningsregels versoepeld worden, niet langer mogelijk is, ofwel dat deze minstens gecompenseerd moeten worden door een verstrenging van de regels elders, zodat het globale niveau van milieubescherming in het vlaamse Gewest niet uitgehold wordt.

In dit opzicht schendt de bestreden beslissing beide interpretaties van het standstillbeginsel, nu noch de concrete, noch de globale interpretatie van het beginsel gerespecteerd wordt.

Het spreekt immers voor zich dat zelfs de meest soepele interpretatie van het standstillbeginsel vooropstelt dat een onmiddellijke en directe compensatie voor een lokale versoepeling (...) een lokale verstrenging elders dient in te houden. Zo niet is er uiteraard sprake van een achteruitgang van het beschermingsniveau van het leefmilieu.

Gezien de kenmerkende traagheid van de Vlaamse politiek als het op zulk een verstrengingen van de milieubescherming aankomt (of althans de uitvoering ervan, zie dienaangaande het mestdossier, het dossier van de broeikasgasemissies, de compenserende bebossing bij ontbossing, het herstelbeleid gevoerd ten aanzien van overtredingen van de stedenbouwwetgeving, enz.), is enkel deze directe koppeling van een versoepeling aan een verstrenging elders verenigbaar met deze minst strenge interpretatie van het standstillbeginsel.

ZODAT,

Deze beslissing een verdere verlaging van het milieubeschermingsniveau in het Vlaamse Gewest vormt, en daarmee artikel 1.2.1, §2 van het decreet van 05.04.1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid schendt.

Het middel is gegrond”.

7. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord wat volgt :

“- Artikel 1.2.1. §2 van het decreet van 05.04.1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid:

‘§ 2. Op basis van een afweging van de verschillende maatschappelijke activiteiten streeft het milieubeleid naar een hoog beschermingsniveau. Het berust onder meer op het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, het standstill-beginsel en het beginsel dat de vervuiler betaalt’.

Er dient echter ook rekening gehouden te worden met artikel 1.2.1. §3 van het decreet van 05.04.1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid:

‘§ 3. De in § 1 en § 2 bepaalde doelstellingen en beginselen moeten in het bepalen en uitvoeren van het beleid van het Vlaamse Gewest op andere gebieden worden geïntegreerd. Bij de uitvoering van het beleid wordt rekening gehouden met de sociaal-economische aspecten, de

internationale dimensie en de beschikbare wetenschappelijke en technische gegevens’.

In het Decreet van 05.04.1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid wordt geformuleerd dat, voor het bereiken van een hoog beschermingsniveau, de maatschappelijke impact op het leefmilieu dient gestuurd te worden door de volgende beginselen :

- 0 het voorzorgsbeginsel;
- 0 het beginsel van preventief handelen;
- 0 het beginsel van de voorkeur voor brongerichte maatregelen;
- 0 het beginsel dat de vervuiler betaalt;
- 0 het integratiebeginsel;
- 0 het stand-still beginsel.

Het ‘stand-still beginsel’ houdt in dat de huidige toestand niet verslechtert en dat natuurwaarden of milieu- omstandigheden die gunstige voorwaarden kunnen scheppen voor natuur (b.v. een natuurlijk meanderend beektraject) beschermd worden voor toekomstige generaties. Om een vergrijzing van het leefmilieu tegen te gaan dienen gebieden die nu nog een hoge kwaliteit bereiken, beschermd te worden. Het stand-still beginsel betekent niet enkel een bescherming tegen ‘nieuwe’ ingrepen, die de milieu- en natuurkwaliteit kunnen bedreigen, maar ook het opzetten van actieve beschermings- en herstelprogramma’s om de milieukwaliteit en de biodiversiteit blijvend te garanderen. Het behouden van een milieukwaliteit kan onder andere betekenen dat een aantal ingrepen afgebouwd moeten worden of dat er strengere randvoorwaarden gesteld moeten worden ten aanzien van een gebruiksfunctie.

Zie ondermeer : Raad van State, arrest nr. (...) van 9 april 2004 (...) :

‘De standstill- en integratiebeginselen laten een ruime appreciatiebevoegdheid toe in hoofde van de overheid belast met het vaststellen van een ruimtelijk uitvoeringsplan en inzonderheid niet lijken in te houden dat de bestemmingsvoorschriften die zijn voorzien in een plan van aanleg, wat de natuur- en grondgebieden, betreft, op grond van deze beginselen nooit kunnen worden gewijzigd’.

Er bestond voor dit gebied een project MER. Op basis hiervan en de voorbereidende documenten vanuit het planningsproces ENA is een nota opgemaakt voor de ontheffing van de plan MER plicht. De dienst MER heeft deze ontheffingsaanvraag positief beoordeeld.

Beoordeling van het tweede middel in het arrest nr. 187.788 van 6 november 2008 (pagina 11/13):
‘(...)’.

8. De verzoekende partijen dupliceren in hun memorie van wederantwoord wat volgt :

“Verzoekers menen dat het arrest waarbij de schorsing verworpen wordt, onterecht stelt dat de vermeende ongrondwettigheid van art. 1.2.1, §2 en 3 DABM slechts een niet - ontvankelijke wettigheidskritiek betreft.

Verzoekers menen dat het standstillbeginsel, zoals vervat in art. 1.2.1, §2 DABM slechts mag geïnterpreteerd worden conform art. 23, eerste lid, tweede lid en derde lid, 4/ GW, dat stelt:

Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid:

(...)

4/ Het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu.

Het Grondwettelijk Hof stelde dienaangaande in zijn arrest nr. 135/2006:

2.10 Artikel 23 van de Grondwet impliceert inzake de bescherming van het leefmilieu een standstill-verplichting, die eraan in de weg staat dat de bevoegde wetgever het beschermingsniveau dat geboden wordt door de van toepassing zijnde wetgeving in aanzienlijke mate vermindert, zonder dat daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang.

Zodoende stelt het Grondwettelijk Hof dat het standstillbeginsel géén absoluut beginsel is, maar wel dient toegepast te worden zolang er geen redenen van algemeen belang zijn om het niet toe te passen.

Een belangrijke nuance bij lezing is uiteraard dat de redenen van algemeen belang waarnaar het Hof verwijst, aldus géén argumenten voor de eventuele wijziging zelf betreffen. Het Hof vereist redenen van openbaar belang om het standstillbeginsel niet toe te passen.

In casu voorziet de bestreden beslissing in géén enkele motivering waarom het standstillbeginsel niet is toegepast.

Verwerende partij verschuilt zich dan ook achter art. 1.2.1, §3 DABM, dat stelt:

De in §1 en 2 bepaalde doelstellingen en beginselen moeten in het bepalen en uitvoeren van het beleid in het Vlaamse Gewest op andere gebieden worden geïntegreerd. Bij de uitvoering van het beleid wordt rekening gehouden met de sociaal-economische aspecten, de internationale dimensie en de beschikbare wetenschappelijke en technische gegevens.

Verwerende partij verwijst daarbij naar RvSt, arrest (...) d.d. 09.04.2004:

De standstill- en integratiebeginselen laten een ruime appreciatiebevoegdheid toe in hoofde van de overheid belast met het vaststellen van een ruimtelijk uitvoeringsplan en (lijken) inzonderheid niet (...) in te houden dat de bestemmingsvoorschriften die zijn voorzien in een plan van aanleg, wat de natuur- en grondgebieden betreft, nooit zouden kunnen worden gewijzigd.

Echter argumenteren verzoekers in huidige procedure niet dat de Vlaamse Regering conform het standstillbeginsel nooit dit GRUP had kunnen/mogen vaststellen en dit gebied inkleuren als industriezone. De Vlaamse Regering heeft inderdaad een beleidsmarge, hetgeen verzoekers erkennen.

Verzoekers stellen in casu dat het GRUP onwettig is omdat de Vlaamse Regering het standstillbeginsel dient te respecteren en de achteruitgang dient te compenseren door een planwijziging elders, waarbij het totale beschermingsniveau van de natuur in Vlaanderen gerespecteerd wordt.

Dit is in casu niet gebeurd, omdat art. 1.2.1, §3 DAM blijkbaar stelt dat de Vlaamse Regering zelf dient af te wege, rekening houdend met de sociaal - economische aspecten, de internationale dimensie en de beschikbare wetenschappelijke en technische gegevens, of zij het standstillbeginsel al dan niet toepast.

In zoverre dat verwerende partij zich dan ook beroept op art. 1.2.1, §3 DABM dient verzoeker dan ook vast te stellen dat deze bepaling het standstillbeginsel vervat in art. 23 GW op een ontoelaatbare manier uitholt, en derhalve ongrondwettig is.

Verzoekers vragen de Raad van State dan ook de volgende prejudiciële vraag ze willen voorleggen aan het Grondwettelijk Hof:

Schendt art. 1.2.1, §3 van het decreet van het Vlaamse Gewest d.d. 05.04.1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, art. 23, eerste lid, tweede lid en derde lid, 4/ GW, in zoverre dit artikel lijkt in te houden dat de Vlaamse overheid een appreciatiemarge krijgt aangaande de al dan niet toepassing in haar beleid van het

standstillbeginsel, vervat in artikel 1.2.1, §2 van datzelfde decreet, rekening houdend met de sociaal-economische aspecten, de internationale dimensie en de beschikbare wetenschappelijke en technische gegevens, daar waar art. 23, eerste lid, tweede lid en derde lid, 4/ GW inzake de bescherming van het leefmilieu een standstill-verplichting impliceert, dat eraan in de weg staat dat het beschermingsniveau in aanzienlijke mate wordt verminderd, zonder dat daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang?”.

9. In hun laatste memorie stellen de verzoekende partijen nog wat volgt :

“Ten onrechte stelt het auditoraatsadvies dat verzoekers aan hun middel in de memorie van wederantwoord een nieuwe grondslag proberen te geven.

Verzoekers zijn steeds uitgegaan van de stelling dat het standstillbeginsel in art. 1.2.1 DABM grondwetsconform dient toegepast te worden (abstractie makend van de speelruimte die art. 1.2.1 §3 DABM geeft, want niet grondwettelijk).

In het arrest omtrent de vordering tot schorsing bleek hieromtrent discussie te bestaan, en werd door de Raad van State art. 1.2.1 § 3 DABM als exceptie gebruikt ten aanzien van het middel van verzoekers.

Verzoekers vragen thans enkel de grondwetsconforme tekst toe te passen, en indien hier discussie over zou bestaan een vraag te stellen omtrent de exceptie vervat in art. 1.2.1 §3 DABM aan het Grondwettelijk Hof.

Verzoekers antwoorden dus slechts op een argument dat wordt opgeworpen ten aanzien van hun vordering. Van een nieuwe grondslag is aldus géén sprake”.

Beoordeling

10. Het door de verzoekende partijen geschonden geachte artikel 1.2.1, § 2 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, luidt als volgt :

“§ 2. Op basis van een afweging van de verschillende maatschappelijke activiteiten streeft het milieubeleid naar een hoog beschermingsniveau. Het berust onder meer op het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, het standstill-beginsel en het beginsel dat de vervuiler betaalt”.

11. De verzoekende partijen gaan in hun middel voorbij aan het bepaalde in artikel 1.2.1, § 3 van het voormelde decreet, dat luidt als volgt:

“§ 3. De in § 1 en § 2 bepaalde doelstellingen en beginselen moeten in het bepalen en uitvoeren van het beleid van het Vlaamse Gewest op andere gebieden worden geïntegreerd. Bij de uitvoering van het beleid wordt rekening gehouden met de sociaal-economische aspecten, de internationale dimensie en de beschikbare wetenschappelijke en technische gegevens”.

12. Uit de wetsgeschiedenis van de betrokken bepalingen blijkt dat, wat het in § 2 vervatte standstill-beginsel betreft, dit bij amendement werd ingevoegd bij de overige in voornoemde paragraaf vervatte algemene principes (Parl. St. Vl. Raad 1994-95, nr. 718-2, 2). Wat deze algemene beginselen betreft, is in § 3 bepaald dat bij de uitvoering van het beleid rekening wordt gehouden met de sociaal-economische aspecten, de internationale dimensie en de beschikbare wetenschappelijke en technische gegevens. Luidens de memorie van toelichting impliceert dit dat o.m. een afweging van de sociaal-economische gevolgen van het milieubeleid noodzakelijk is (Parl. St. Vl. Raad 1994-95, nr. 718-1, 25). Ter zake blijkt nog uit de memorie van toelichting dat “het voor de Vlaamse regering overigens evident (is) dat in de praktijk van het milieubeleid rekening gehouden wordt met de sociaal-economische implicaties ervan” (ibid.) en, wat het in § 3 vervatte integratiebeginsel betreft, dit beginsel inhoudt dat de doelstellingen en beginselen van het milieubeleid geïntegreerd moeten worden in de andere beleidsterreinen van het Vlaamse Gewest (ibid.). Luidens de memorie van toelichting was de Vlaamse regering van oordeel dat “uitdrukkelijk moet bepaald worden dat aan het milieuvraagstuk een belangrijke plaats moet toekomen, ook in de andere beleidsdomeinen”, dat “hiermee wordt onderstreept dat een groot gewicht moet worden toegekend aan de milieubelangen”, maar dat “waar precies deze milieubelangen moeten geplaatst worden op de schaal van de beleids-prioriteiten (...) niet (wordt) gezegd”, en dat “in bepaalde gevallen (ze) zullen (...) moeten wijken voor andere, meer essentieel geachte beleids-prioriteiten” (Parl. St. Vl. Raad 1994-95, nr. 718-1, 26).

Uit het voorgaande blijkt dat het aangehaalde standstillbeginsel een ruime appreciatiebevoegdheid toelaat in hoofde van de overheid belast met het vaststellen van een ruimtelijk uitvoeringsplan en dit inzonderheid niet lijkt in te houden dat een agrarisch gebied of bosgebied, dat, zoals in casu, in een gewestplan is voorzien, op grond van dit beginsel nooit zou kunnen gewijzigd worden. Evenmin lijkt dit beginsel een onmiddellijke en directe verplichting tot compensatie van een lokale versoepeling in de vorm van een lokale verstrenging elders in te houden.

13. In hun memorie van wederantwoord en laatste memorie vragen de verzoekende partijen de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof :

“Schendt art. 1.2.1, § 3 van het decreet van het Vlaamse Gewest d.d. 05.04.1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, art. 23, eerste lid, tweede lid en derde lid, 4/ GW, in zoverre dit artikel lijkt in te houden dat de Vlaamse overheid een appreciatiemarge krijgt aangaande de al

dan niet toepassing in haar beleid van het standstillbeginsel, vervat in artikel 1.2.1, § 2 van datzelfde decreet, rekening houdend met de sociaal-economische aspecten, de internationale dimensie en de beschikbare wetenschappelijke en technische gegevens, daar waar art. 23, eerste lid, tweede lid en derde lid, 4/ GW inzake de bescherming van het leefmilieu (...) een standstill-verplichting impliceert, dat eraan in de weg staat dat het beschermingsniveau in aanzienlijke mate wordt verminderd, zonder dat daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang ?”.

De voormelde prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 1.2.1, § 3 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, waaraan de verzoekende partijen bij de uiteenzetting van hun middel in hun verzoekschrift zijn voorbijgegaan. In zoverre de verzoekende partijen eerst in hun memorie van wederantwoord deze bepaling bij hun middel betrekken, is het middel onontvankelijk. De daarop betrekking hebbende prejudiciële vraag moet evenmin worden gesteld.

Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

14. In een derde middel voeren de verzoekende partijen aan dat “de op 31.03.2008 in het Belgisch Staatsblad gepubliceerde beslissing (...) niet de beslissing (is) genomen door de Vlaamse Regering op 29.02.2008” :

“DOORDAT,

De beslissing genomen door de Vlaamse Regering op 29.02.2008 in art. 1 stelt:

‘Het bij dit besluit gevoegde ruimtelijk uitvoeringsplan Specifiek regionaal bedrijventerrein voor transport en logistiek ‘Genenbos’ wordt definitief vastgesteld.’

TERWIJL,

De op 31.03.2008 in het Belgisch Staatsblad gepubliceerde beslissing in art. 1 echter stelt:

‘Het bij dit besluit gevoegde ruimtelijk uitvoeringsplan Gemengd regionaal bedrijventerrein ‘Ravenshout Noord’ wordt definitief vastgesteld.’

ZODAT,

De gepubliceerde beslissing onwettig is, nu zij blijkbaar nooit door de Vlaamse Regering is genomen.

Het middel is gegrond”.

Beoordeling

15. Uit het door de minister-president van de Vlaamse regering en de viceminister-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening ondertekend besluit van 29 februari 2008, blijkt dat het derde middel van de verzoekende partijen feitelijke grondslag mist.

Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 4.550 euro, ieder voor een dertiende.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes mei 2010, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens